hea keppike olli kaddund! Hirm panni keik temma liikmed wärrisema, ja jallad piddid ta alt nõtkuma. Kuida nüüd endist ossa lõngo iggapäwa kunninga proua kätte sata? Kuida se keppiandia wihha leppitada? Kaks hirmo korraga käisid peäle, ja kolmas olli otsata tõ, mis nüüd kaela peäle sai. Wimaks Liso jäi halledaste nutma, ja sest tundis nattukest hädda kergitamist; agga sedda kurjemalt hakkas issenenesele süüd moistma, ning omma rummalusse peäle kaebama. Oh ma rummal, hüdis temma, minna meletõ rummal! Olleksin needki päwad weel endist wisi tõõd teinud, kolm päwa agga neljast nädalast waia, et keppikest piddin taggasi andma — mis nüüd wia? ei keppikest ollemaski! Jummal teab, mis weel minnoga tehta, kas tohhin ial jälle se-wannamehhe silma ette minna. Kui nukker meel issiennese pärrast Lisole liga teggi, siis äkkitselt wõttis jälle wokki kätte, ja hakkas wallusast tõle omma hädda waigistamisseks, kehras ello polest senni kui pääw otsa sai. Agga siis keik murre ja kartusse mõtted ueste peäle kippusid. Ei wõtnud Liso sel õhtul leiwa rasokest suhho, egga tulnud unni temma silma. Walwades pallus Jummalat saggedaste, et armust waigistaks häddalist meelt, ja kinnitaks rammo tõle. Palwest tundis ka omma hingele keigeparrasamat toetust tullewad, agga woi keik abbi jalla peält kohhe täieste kätte antakse, nenda kui innimene himmustab ja mõtleb! Wimaks jäi nattukeste puhkama, agga unneski kohkus mitto korda, ja ärkas ta wahhelt kui surest hirmust üllesaetud. Kui hommikul sängist piddi tousma, tundis kanget peawallo, et ei jaksand pead üllewel kanda, tõteggemist jätta räkimatta. Kegi juhtus kambrist läbbi minnema, sedda pallus Liso se üllewataja naesterahwale sannumed wia, et olli haigeks sanud. Üllewatia tulli kohhe tedda waatma ja leidis, et haige pea olli tulline palaw otsas, ja wois kül arwata, kuisugust wallo temma sai kannatada. Ommeti temmale essiotsa